

Boris Staresina

NA PRAGU

XXII VEKA

mikročipovi veličine molekula

zastareli

a nova generacija sintetičkih mozgova

u fazi testiranja

i očekuje se probijanje granice od 80%

iskorišćenosti kapaciteta

moždane mase

prosečan IQ ljudskog roda oko 55

prosečan krvni pritisak 200/150 mm žive

prosečna visina 160 centimetara

prosečna težina 90 kilograma

prosečno trajanje života 42 godine

nuklearni rat se pokazao

nedostojnim fame koja se

oko njega ispredala –

blitz- krieg od nedelju dana

u kojem su uništene samo

površinske tekovine civilizacije

dok su podzemne naseobine

gotovo netaknute

roboti vrše popravke na Ajfelovoj kuli
a njihove kolege na drugom kraju sveta
grade novu Belu kuću
podižu novi Kineski zid
dograđuju kremljske zidine

treći deo Svetog pisma
pod nazivom " Najnoviji zavet "
je postao bestseler
a apsolutni bioskopski hit je
film rađen u hologramskoj tehnici
sa Di Kaprijem Bogartom i Hedi Lamar
u glavnim ulogama:
" SAJBERSAUR "

personalni računar vlasnika
koji živi u Australiji
zaljubio se u personalni računar
vlasnika iz Brazila
što je već treći zabeleženi slučaj
ove vrste

u naučnim krugovima
i dalje se vodi polemika oko toga
da li je viđen autentični slon
ili su opet u pitanju mahinacije
kao u slučaju sa velikim belim kitovima

leto će na severnoj hemisferi
početi 15. januara
tačno u 4 časa 22 minuta i 7 sekundi
i trajaće do 13. oktobra kada će
u 12 časova 31 minut i 30 sekundi
početi zima

prosečna godišnja temperatura 28 stepeni C

očekuje se nova najezda komaraca i bubašvaba
a sa njom i talas epidemije
kuge kolere i najnovije forme AIDS-a
koje ovi insekti prenose otkako su
doživeli određene mutacije izazvane
nuklearnim ratnim dejstvima još
sa početka dvadeset prvog veka

iz globalne mreže efikasnom akcijom

nadležnih organa izolovan je
kompjuter- psihopata koji je uz
verovatno lažne dokaze tvrdio
da postoji Bog i čak nameravao da
svim kompjuterima otkrije njegove
tobože prostornovremenske koordinate

najnoviji popis je pokazao da na planeti
živi 1 262 485 670 ljudi a ove godine je
u svetu rođeno čak 215 beba sa jednom glavom
dve ruke dve noge i jednim polnim organom.

Андрија Стануловић

Tebi

Некада ћутим, некада те само кришом гледам

и дајем ти све, невидљиво и тихо.

И волим сенку што ме скрије на само пар уздаха од тебе.

Волим да застанем онда када бих највише хтео да се сурвам на твој врат
и заборавим све пролазне помпе, карневале,
јер ниједан није као наш пређутни танго.

Волим да те испијам,
неуједначено, поновно
и крадем те од тебе саме, а да то и не приметиш.

Осмехујући се твојим збуњеним,
упитно усмереним очима,
нагнем се близу твог уха и храпаво изговорим: „ Ништа.” ,
док у руци неприметно протурам део твоје неверице.

Некада, између валова плавичастог дима,
продрем у твој свет.

Суптилно докорачам и не пољубим те,
већ те само јако удахнем, страствено.

Онако, да од мириса воћа који полети низ вене,
задрхти и колено.

Knežević Željko

Krug drveta

Na kraju sveta

Koren drveta

Crpi snagu

Sve po hladu:

Majke zemlje.

Deblo se

Udeva,

Uvezuje

U vertikalu:

Sunca.

Krosnja,

puna prepelica

Kao prva stepenica:

Visnjeg Neba.

Granata ruka

Sumska luka

Vesla:

Vetrom.

Miris cveta

Svakog leta

Uramljuje dan:

Sve je kao san.

List je zelen

Sav pojeden

Prahom leptira.

Bez daha

Je pao

crnoj zemlji

dopao...

Dušan Mančić

Ljudi

Gledam oči, gledam vas,

Vidim strah i lažan stas.

Gledaš mene, misliš da sam

deo tebe, bog il' rob.

Masko gluva, ti si hram,

al' sad kopaš sopstven grob.

Dušan Mančić

Šapat

Obraćam se tebi,

misteriji,

kaši od straha i setnje,

pijanoj od sebe same.

Osećam te tako jako,
tvoja nejasna šaputanja
cede čežnju iz mog oka.

I preplašen sam
jer znam
da nema dovoljno trenutaka,
nebitno koliko dugo živeo,
da isplačem svu kašu iz sebe.

Ne ostaje nam drugo,
sem da živimo,
osećamo i umremo,
zajedno,
u jednom dugom šapatu.

Misa Andonovic

Kada duh slabi, javlja se forma

Ja ne mogu da napišem pesmu,

Moje reči ne žele formu,

U njima ne postoji duša.

Ja ne umem da pišem.

Pisao sam nekada,

Sada sumnjam da umem da pušim cigaru.

Pio sam, jebao sam dobre ribe,

Danas izbegavam alkohol i drkam.

Ja ne želim da stanem,

Ali neko ili nešto me tera na to.

Bol, bol je samo definicija stanja,

Konkretizacija osećanja.

Kada kažem da me boli,

mislim i znam da je bol prosla,

bol ne postoji.

Kada kažem da te volim, ljubav ne postoji.

Misa Andonovic

Odlazim

Odlazim, sebe sam ti ostavio,

Ne pokušavaj da me pratiš.

Sve što volim sam ubio,

Ne možeš da me vratiš.

Sloboda je samo ime nekog sranja,

Sreća je nadimak za laž.

Ljubav je eufemizam neznanja.

Ništa na svetu nema draž.

Milan Manić Ujka

Stari gramofon

Nemirno pucketanje navlaženih drva u starom kaminu,

neujednačeno kapanje starinske česme
i promukli jecaj vetra iz bekrenog olika...

Ko kaže da se ne usuđujem da pustim i stari gramofon?!

Milan Manić Ujka

Tajanstvena

Miomirisima zanosne žene, vinskim crvenilom i nesputanim osećanjima
Razdražena želja,

Usklik slobode

A oči njene porinute
u mrko tlo
koje zuri u blistavo obzorje
načičkano zvezdama.

Milan Manić Ujka

Uspavana zavetrina

Izlapelom časovniku odavno paučina uvezala klatno

Opustela okućnica

Davno ukradeni letak ćutke bdije nad prohujalom ratnom grmljavinom

Naslade proleća jos slepo obrlate virovine davnašnjih misli

Letnje radosti usnama oplakane

Nemo žaljenje

Iz utrobe zemlje rodnice oteti ugarak izmučeno dogoreva

Izbledelim uspomenama nema ko da pritekne,

nema ko da priupita staroga domaćina

Samoću ćutljivog seljaka ništa ne prekida

Milan Manić Ujka

(Reagovanja na društvena zbivanja)

Obeća nam se premijer Srbije

„Moramo započeti sveopšte korenite promene koje moraju biti u službi celishodnog napretka zajednice i poboljšanja uslova života svakog pojedinca. Temeljitim promenama, započevićemo dugo očekivani preporod naseg društva.“

Obeća nam se premijer Srbije – i dodade da se 2020, shodno detaljnim analizama, očekuje preporod zamlje.

Stoga

Pozivam sve stanovnike naše zemlje na međusobno razumevanje, trpeljivost i pokretljivost.

Čak ni američki film Armagedon nije razrešen istine.

Smešni američki film Armagedon kazuje samo dve upečatljive (polu)istine.

Onu s patetičnom ljubavi preskačem.

Istaknuću moju omiljenu – na račun kapitalizma.

Elem, Šatlom spasavaju svet od „sudnjeg dana“, te sporedni besedi glavnom liku dok sve trešti u astronautskoj kabini:

„Je l' te strah, Hari? Tone goriva ispod nas, nuklearne glave kojima ćemo razoriti apokaliptični asteroid, a letelica je sastavljena od 270.000 delova koje su proizveli najjevtiniji ponuđači!“

Vegetarijanac ne znači etičan!

Onaj sto sebe prikazuje biljojedom ili se hrani bez mesa – to je njegov lični izbor (građansko pravo).

Biljke i životinje uzgajamo i proizvodimo da bismo zadovoljili osnovne potrebe. Jednako vršimo “nasilje” nad biljem sa obradivih površina i nad životinjama u farmama! Preoteli smo ih od prirode isključivo radi naše prehrane.

Stoga vegetarijanstvo nema nikakve veze sa etikom!

Licemerje preterano bogatih

U prilogu Glasa Amerike povodom 8. marta kaže se – kada bi se u nekim zemljama promenila vlasnička struktura nad obradivim zemljištem u korist žena, broj gladnih bio bi umanjen za 17%. Istovremeno se ističe i manja produktivnost žena, obaveze oko dece i domaćinstva.

Dalje, na istoj televiziji se iznosi podatak da je bogatstvo svih milijardera procenjeno na 4500 milijardi dolara.

Koliko puta bi se uvećala navedena cifra ako bismo sabrali i sve milionere?!

Šta je tu neprirodno, licemerno, a sta protivrečno?!

Kako je postradao Laden!?

Posle 40-ominutnih delovanja, foke ubiše Ladena.

Obama, brže bolje narod svoj podseti da je pokojnik kriv za smrt nekoliko hiljada nedužnih!

Aha, naprosto ga ubiše, da ne bi bilo prenemaganja na sudu i da bi budućim odmetnicima, posebno kolebljivcima uselili strah u kosti.

Tako govoraše za Šiptara i družinu, nemilih događaja s početka sablje. Vele, mi nismo hteli, no oni se borahu, hapšenju opirahu, te ih ubismo. A u vazduhu visijaše britka sablja strahouličica!

To tako biva.

Marjan Djordjevic Joze

Je li grešno umreti u noći ?

Kad letnjom toplinom sav vazduh treperi,

kad se žuti Mesec,

blesavo,

plavoj Zemlji ceri,

kad na nebu Zvezde nebrojene stoje.

Ako sada staneš, u ovakvoj noći,

grešno ćeš biti, grešno srce moje.

Je li grešno umreti bez straha ?

Bez straha za život, bez straha od smrti,
dok se Mesec,
mirno,
medju Zvezde ceri,
a Zemlja se veselo, sva od smeha vrti.
Preneš li se sada od zvezda bez broja,
grešna ćeš biti, grešna hrabrosti moja.

Boga kod kuće nikada nema,
crkva je ponovo bila prazna.
Hteo sam da ga pitam o svom životu;
jel ljudska greška ili božija kazna ?

Možda je bio opet na groblju,
da nove duše kod sebe prima
možda on zaista svakome prašta
ali istu priliku ne daje svima.

Marjan Djordjevic Joze

V U K

Ljudi su opet ubili vuka.

Sprema se poklon lovcu u slavu.

Prvo se nogama zapleo u gvoždje,
potom je dobio metak u glavu.

Šumom se razvila armija prava.

Ljudske oči i pseće njuške.

Oko uplašene zveri na izmaku snage,
steže se obruč i pune se puške.

Šansu mu nisu nikakvu dali,

ti hrabri borci sa cevima hladnim.

Tri su se dana, njih trideset organizovali
da dobiju bitku sa vukom gladnim.

Do visokih gora vuk nema kuda,

u prirodi on živi divljim životom.

U čistim odelima uzeše krvavi trofej,
pa skupim kolima, natrag potom.

Sad pričaju glasne lovačke priče.

Uglavnom ohole, lažne i gadne

hvaleći "hrabri" puščani oroz.

Zaslepljeni krvlju životinje jadne

dok pobedu slave, ne vide poraz.

Lela Stojanović

NAJLEPŠI OSMEH

Najlepši osmeh

I

iz srca krene,

kao krv poteče

kroz naše vene.

Tako bi tebao

smejati se svako,

pravo iz srca,
nego kako.

To se ne uči,
to svako zna,
samo ne sme
da zaboravlja.

Ko to zaboravi,
izgubi sve,
jer šta je srce
kad se ne smeje.

Lela Stojanović

SMEH

Dosta mi je sve te tuge
i za mene i za druge,
rešio sam neću kriti,
uvek ću se ja smejati.

Sve će smešno meni biti,
samnom će se svi smejati,

i ko sluša i ko gleda,
smejaće se svi od reda.

Smejaću se "ko lud na brašno",
al to ništa nije strašno,
strašnije su druge stvari,
kad nam tuga život kvari.

I uporan ja ću biti,
planetu ću zaraziti,
nek boluje od te sorte,
ma smejte se, hajd' izvolte.

Vanja Zikic

Njena mladost

Tu ću te staviti da sediš i gledaš u nebo

Pruži oči u dalj, dodirni trepavicama

Smaragdna polja

Umirićeš žeđ

Kad okusiš mir.

Nežne su ti ruke kojima pišeš

Zavide ti na očima koje sve vide

Krute su ti grudi koje s večeri pritiskaš

Lagano me okrzni njima u prolazu

Ostani tuđa,

Una.

Vanja Zikic

Ljubavni ples

Kako te zamišljam

Na vodi nag

Pogleda na dom

Koje je nebo

Moj si čovek

I njen

Dečak Planine.

Ti nosiš u sebi
dubine plodnih tla
I prirodne požare od kojih
divljač beži
U tebi nema gužve bolesti i stradanja
I sav si od pesme jer
u pesmi si rođen

I grliš me oko struka
Kao mužjak
Kao nepresušna snaga
Planinskog potoka
I miluješ kao sjajna rosa
Prohladnog buđenja

Vanja Zikic

Nismo sami

Nismo sami
Dolaze nam
često ljudi
Nose u džepovima
Pakle i dokolicu
da uvijemo po koju
Učmalost

u dan.

Naša je kuća lako podignuta

Uz malo znoja

I malo ljubavi

Nikada nismo sami

u njoj

Pragovi su nam teški ali

ih retko prelazimo

Dan prvi,

Jedan kauč

Jedna piksla

Jedan izgužvani jorgan

Nismo sami

Treba nam samo malo vremena.

Grebemo po prozoru

Kada prođe poštar

U našem sandučetu žive mrtvi

Dan drugi,

Jedan kauč

Jedna piksla

U uglu bačen donji veš

I jedan izgužvani jorgan

Katkad po magli
hodamo izuveni
I za pedeset godina
Bićemo ovako usamljeni.

Vanja Zikic

Radni dan

San:

Oblik tvojih ruku

Lakoća kojom hodaš

Muzikom.

Ipak:

Produžim dah da stanem u mestu ukopana.

Ne žurim kad nemam gde

Moje noge mogu sve

Da odigraju.

Vanja Zikic

Susret

Raskošna nedra spuštala su se niz gelender kao prosuta voda.

Oko čoveka u podnožju pratilo je zvuk trenja suknje o drvo.

Dočekala se na stopala i zemlja je grunula.

Ispale su kapi znoja na lakirani parket.

Udarila je petom i glasno sevnula „Ha!“ iz stomaka, izraz pražnjenja energetskog naboja. Zatim je nastupila prividna tišina, koja nije prekrila jasne udarce kapaka pri treptanju i znojave ruke koje se trljaju o suknju, ni disanje na usta sa pucanjem vilice, ni škripanje pluća koja pulsiraju. Iz pogleda su tekle dve reke koje su se uvijale i slivale jedna u drugu, sekući kanjon čudne komunikacije dva živa bića.

Susret je bio neminovan.

Vanja Zikic

Šušti lišće

Kako si lepa u tim čarapama, malena reko nepresušne želje.

Izuj cipele na pragu, u stablo su došli nepozvani gosti.

Zadigni malo haljinu i pokaži zube ispod tog karmina,

Ja ponosno volim tvoju krošnju prezrelih jabuka,

A molio bih da i ti mene malo više voliš.

Kuda ćeš sutra kada padne lišće,
Ti ludo misliš da se može živeti u nagoj šumi
Ne daj da te zavara tišina
U mraku je najteže pronaći prijatelje.

Ti носиш име које ćutим
Ti pališ suve oči
Metaforo, inspiraciju,
Kazno moga vremena,
Lanci mojih godina.

Ивана Митровић

Тишинарити

Хтела сам да ти кажем...
Да ја не приписујем датуме данима,
и не бројим године.
Осећања су некако мерљивија.
Већ знаш, да не умем да отворим прозор,
Никада нисам научила,
Никада нисам имала жељу да научим.
Кад-тад капи кише зовем „сузама Божјим“,
Ето тако, без неког разлога.
Можда чак и покушавам да створим
Луђу слику о свету. Не знам.
Боље тако, него овако.
Боље лево, него десно.

Каже баба са четвртог спрата:

„Ти си геније, ти можеш све!“

А зар могу? Зар уопште желим?

Хајде, ево...реци ти мени?

Зашто не узмеш ствари у своје руке? Зашто не ставиш тачку?

Зашто само речи? Чему речи, господо?

„Реч ватра“, каже један песник.

Зависи...

Сети се оног дана, када смо у парку

Срели човека са најсмешнијим наочарама на свету.

Причао је глупости.

А ја тако волим људе који причају глупости.

Тако су занимљиви за разматрање.

Рекао је: „Ватра је исто што и вода. Само пази да некад

Не попијеш ватру, укус је помало оштар, па се дешава

Да се настани у грлу цео за живот..“

Смејали смо се те вечери,

Па ја мислим,

Једно сигурно сат времена.

Зашто ме сад тако гледаш? Па зар лажем?

Ти си слаба. Увек бираш речи или ћутање.

Без акције.

Бациш коцку и слегнеш раменима.

„Други пут више среће“.

Да...баш тако је говорио и сам свевишњи

Када је стварао животе.

Седи у ћошку и чекај.

Ко ћека-тај и дочека.

Хтела сам да ти кажем...

Да сам и ја ти.

Иста таква-слаба.

Уосталом, такви смо-слепи.

Морамо носити смешне наочаре или

Ићи по шеми данашњих мекушаца. Па бирај!

Ех, да знаш како јако волим тишину и речи.

Да сам само рођена као таква.

Била бих тако поносна. Па ја не бих спавала.

Сваке вечери бих бројила звезде са зверима из

Страшних и прашњавих улица.

Заједно, под бледим уличним светиљкама.

Штета! Превише је то драгоценост за нас слабиће.

Тако су ми некад мрске све те речи.

Тако боле, раждиру локнаве комадиће ужитка!

Да знам да вриштим-вриштала бих!

Али не да се..,

Да знам да старим-старила бих!

Не бих била ни на небу, ни на земљи.

Ни у сну, ни на јави.

Да само знам да кажем-рекла бих.

А овако, мало живим, па мало умрем.

Мало слушам, па мало пишем.

Уосталом, кога брига, ионако сам само једна невоља више.

„Нигде“ је најлепше место на свету. Заиста...

Ту имаш свега.

Од малих комета, до огромних галаксија.

Кроз лаву и вулкане до места где срце стане.

Ту је тако дивно мучити се.

Хтела сам да ти кажем...

Да са тобом највише волим да разговарам,

Ти увек ћутиш, гуташ моје речи ил' погледом ствараш нове.

Волим, јер те не видим.

Волим да идемо улицом,

Јер људи виде само мене, а ја само тебе.

Ти си мој живот и моја празнина.

Ти си свуда око мене, мој дух.

Увек знаш и не знаш,

Молиш па бежиш.

Касниш а не журиш.

Волиш а не љубиш.

Ти си у праву и кад гресиш.

Јер увек ћутиш а нико те не пита,

Као да те нема.

Нико не мисли о теби.

A ja tako volim da si kraj mene.

Snežana Kostić

Vrtlog

Ti si kraj i početak,
nedotaknuta večnost.
Goriš pod nogama,
kidaš me na komade.
Izgubljena iluzija naših svetova.
Trag crvenog karmina
gubi se u tvojim dodirima.
Vrtlog misli.
Suze nemaju smisla
jer se pretvaraju u pepeo
dok teku
niz te izgrebane obraze.
I gde nestaješ?
Koncem držiš pokidano tlo svog sveta.

Otrovni miris

bezbrizno guta tvoju nadu

u to da ces sutra

povratiti sve svoje delice casti.

Otvaras oci,

kaldrma i ukrsteni putevi

tvog zivota

gube se pred tobom.

Tvoj poslednji dah

i predajes se

neshvacena, izgubljena,

slika postojanja.

Snežana Kostić

Sila

Oprostite što sam

Zgužvala vaš svet

Kao parče papira.

Znate da ne dajem

Baš iskrena obećanja.

Više volim

Da lažem, kao što to

Čine deca.

Moje ime je Sila.

Baš ona koja vas

Čini budalama.

Kršim sve zakone

I o meni ne

Vole da pišu

Definicije.

Žao mi je što sam

Nepoznata.

Umem da vežem

Pojas preko vaših očiju

Mornarskim čvorom

I da se lako probijem

Kroz sunčeve zrake.

Ne volim da se osvrćem.

Ne znam da li sam

Vas često povređivala.

Oprostite što sam

Pomalo divlja, neuhvatljiva.

Rado bih presekla svoje

Šavove i pustila

Svoju snagu

Da izađe iz ovog

Osakaćenog tela.

Ali više volim što
Činim da nebo gori
Što radim sve
Suprotno od onog
Što se od mene očekuje.
Zaštitnički držim u
Sebi svoju slobodu.

Oprostite mi što sam
Neučtiva
Pa stalno prelazim
Ulice vaših nedovršenih
Rečenica.
Čuvam nož
U desnoj čizmi
I samo brojim sekunde
Da ne presečem nit
Koja spaja naše svetove.

Moje srce ne kuca.
Niko ne bi voleo
Da mu se kosa ulepi

Od slatke kiše.

Zato se i ne trudim

Da oživim

Jer onda ništa

Ne bi bilo

po vašem šablonu.

Sklopite oči.

Znam da nikada

Nećete imati

Dan poput ovog

Jer ni ja neću biti tu

Ako budete virili

Kroz prste.

Miloš Mandić

Možda

Možda nisi znala da sam tu i da te gledam

Možda nikad nećeš znati za moju bol

Možda ćeš nekada shvatiti da sam živ samo zbog tebe

Jer su šanse jedino obećanje pijanom čoveku.

Možda i znaš za svoje prelepe, zelene oči

Možda, a opet slutiš mir svojih čudnih predaka

Možda i ne čitaš ove jeftine reči

Propalog pisca, propalog čoveka samog na vetru.

Ja ne živim od tvoje ljubavi jer je nikad nije ni bilo

Ja ne živim od tvojih iskrenih poljubaca

Ja živim samo da bih duže bio kraj tebe

Ja živim da bih gledao tvoje usne dok govoriš kako me ne voliš

Snovima protraćenim pijanim putevima

Snovima iza svih ogledala tuge

Snovima koje ćeš možda nekad želeti

Snovima koji će ti reći 'Da, ja te volim'

Pobeći ćeš opet i ostaviti me na kiši

Možda je to bog što mokri

Bog u koga ne verujem jer su svi spisi pijanih ljudi
smisleni više nego ono što nam propovedaju

A ti, ti se i dalje kriješ iza mog infinitiva
iza mojih nesvršenih i nesvršivih reči
Ti ćeš nekada spoznati svu moju ljubav
Ali će ona biti bitna samo petlovima bez volje da bude.

Tuga je najavljavati zoru gluvim ljudima
Tuga je slikati u bojama slepima
Tuga je šetati nepokretne
Tuga je voleti tebe.

Ljubav se ne bi razlikovala
ni da je Egipat malo bliže
Kakvu bi razliku pravila moja eventualna minduša
kada ti ne gledaš k meni?

Videvši te sa tim svetlim licima
videvši tvoje nedefinisano lice
želeći samo tvoju ruku i tvoj glas
Dobio sam sve osim željenog.

Miloš Mandić

Terceti

Znam. Noći su mogle biti i tamnije,
Znam, ali ne prihvatam
da opet zamišljam svet bez tebe.

Gledam te zaljubljeno i želim uz mene.

Razmišljam neprestano

A i dalje ne znam gde da krenem

I šta da ti kažem. Jer znam toliko reči
a možda misliš da te lažem
da sanjam tebe dok sanjam o sreći.

Ljubim te. Kao da ćeš već sutra da odeš

Jer plašim se

Da naći ćeš neke ljubavi nove.

U tvojim očima živim. U njima vidim nadu

Da neću ulicama sivim

Hodati sam neznanim gradom.

I onda, kad sve stane i sudbina nas razdvoji,

tada ću pamtiti dane
kad si me zvala svojim.

Marija Ćirić

VRATI SE

Jaka sam.

Mogu sve.

Ne plačem.

Radujem se.

Mogu sve,

Pa i više.

Smejem se

Jer osecam te.

Ti si tu kraj mene.

Držiš me za ruku.

Vodiš kroz mrak.

Ne dam da odeš!

Ne čuješ me, polaziš.

Iz oka ti suza kreće.

Ne okrećeš se zadnji put.

Kazu da se vratiti nećeš.

Nisam više jaka.

Plačem.

Nedostaješ!

Tata,vrati se!

Jelena Mitić

Danas,kad je sve nestalo,

Kada se ideali pretvaraju u klasiku,

Ostao je prah prošlog.

Nada,da pripovetka iz knjige

Nije istinita.

Da sam je jedino ja pročitala.

Da postoji samo u mojoj glavi.

Danas,kada je sve nestalo,

Kada svoje idole uzdižem visoko,

U večno postojanje,

Oni se uporno trude da se srozaju

I da postanu deo prašine koju svako gazi

Samo da bi bili na Zemlji.

Danas, kada je sve nestalo,

Gubim se u porazima

Koje sama stvaram.

Danas život i dalje teče

Iako je baš danas sve nestalo,

Kako da se ne zavrti u glavi?!

Ja izlazim na sledećoj stanici,

Samo ne znam gde?

Da li napolje ili unutra?

Ali izlazim!

I to baš danas,

Kada je sve nestalo.

Zar postoji trenutak prikladniji za to?

Vladislava Vojnović

Kobila

Nemam para

da ćerku upišem

u *British school*.

Da prodam kola?

Da žrtvujem letovanja?

Da ponovo počnem da kuvam

za strance?

Da joj engleski bude k'o meni srpski,

da joj se odmah dive

što je bistra i kreativna

i elokventna,

da je ne ubijaju u pojam besmislicama,

da uči o belim i crvenim ružama,

ne o vranim gavranima,

da na fizičkom pliva,

da ne trči po blatu,

da joj u krv uđe

“please” posle imperativa,

da ne bude jedino dete

u razredu koje koristi escajg, ne mljacka i na ulici zna da kaze “Dobar dan!” ,

da sutra može sto mnogi

ne mogu,

ovdašnji mnogi,

a i tamnošnji;
da može ono
o cemu nisam ni sanjala,
čega sam se uvek bojala,
da bude smešno, a tačno
k'o izreka
“Ciganska kobila – oficirsko ždrebe!” .

Vladislava Vojnović

OSIM SA SOBOM OD JUČE

Ona se vozi taksijem, j
a – ili sam za volanom ili u
gradskom prevozu.

Ona voli *Malog princa*,

ja *Kraj ljubavne priče.

Ona ima ženu za spremane kuće,

ja – jednom nedeljno

zasučem rukave.

Ona voli *Dogvil*,

ja *Coveka koji je ubio Liberti Valansa*.

Ona kad kreči uzme molera,

a mama i tata doputuju da

joj pomognu,

ja – krečim sama, a krečim i

kod mame i tate,

koji me mrze što ih stalno

deranžiram

u čitanju novina, ukrštanju

reči, prepuštanju entropiji.

Vladislava Vojnović

DA LI STE VEĆ ČULI DA... 1

Da li ste već čuli da

Je škampima srce smešteno u glavi!?

Ja nisam bila čula.

A ni u celodnevnoj potrazi

po kućnom Bremu i svačijem internetu

ne nadjoh ništa o tome.

No, videla sam sopstvenim očima.

U nedeljno popodne

U okruženju familije *Nephros norvegicus*

S dugačkim pipcima,

nežnim unutrašnjim tkivima,

a jakom oklopima,

među sitnima da obrok sačinjavaju pojedinačno,

sedela je na taburetu.

I dok su se stariji kamuflirali bojom,

okoštalošću, parazitima i algama,

i raznim tehnikama odbrane,

mlada škampica pokretljiva i brza, brzo je mnogo i govorila

o politici – stvarima racionalnim, stvarima glave,

a padajući u zanos, u onu vrstu vatre srca

što priliči zaljubljenima

koje je, na primer, izneverio momak.

“Ah, škampima je srce u glavi!”, pomislih s iznenadjenjem,

te stavih glavu u torbu, glavu u srce,

i uzeh da se kamufliram u kamen

što ni u grupi ne biva delom obroka, sem greškom,

kad svu tezinu, hladnoću I tegobu naplati satisfakcijom

sto je alavi kanibal slomio zub.

Boris Starešina

NIČEGA TU NEMA ZA NAS

ne pohode me

duboke misli

u gluvoj noći

lutalice su pohvatali

mačke su otrovali

pitam se čija su

sva ta govna po ulici

jedini automobil

na vidiku

zaleće se da mi

skrši koske

računa

nema mesta za

obojicu
ovde i sada

kao da se sprema
neko gadno nevreme

zviždi oko ušiju
barem ubija galamu
petorice klipana
veoma besnih
na nešto
kažem nešto
jer nikoga nema
osim mene

ej gde smo se
to ukotvili
ko nam je prodao
onolika sidra
što se zabiše
do kraja u mulj

nekad je bilo lepše
kažu
jok samo nas je

bilo manje
bolje smo se čuvali

sada sam potpuno siguran
da nailazi gadno nevreme.

Boris Starešina

A GDE JE TREBALO DA ĆUTI ČEKALO JE

došla je noć da zavede red
i stvari su polako
zauzimale svoja mesta

gde je trebalo da plamti

plamtelo je

gde je trebalo da grmi

grmelo je

gde je trebalo da zveči

zvečalo je

gde je trebalo da šumi

šumelo je

gde je trebalo poseći

posečeno je
i gde je trebalo da teče
teklo je
a gde je trebalo da ćuti čekalo je
jedino su krila
kojima je noću mesto bliže zemlji
napustila svoja mesta i pobegla nekud
sa onoga što je trebalo da nestane

ujutru je sve
bilo mirno
čitav svet bezglasan

prvi put
prvi
put

i samo je ono
što je trebalo da teče
teklo
i sa nekoliko utabanih mesta
od svih utabanih mesta
nešto je uzdahnulo
samo uzdahnulo.

Boris Starešina

DESIĆE SE

večeras je mirno veče
odavno nije bilo tiše
i golubovi su spokojno čučali
na terasama tek ponekad
ispuštajući svoje grgoljave zvuke

sve je teže čuti pravu tišinu
a ova je bila nalik na takvu
toliko da nisam verovao u nju

na zavesi je stajala buba-mara
crvena poluloptica sa crnim tačkicama
i pomislio sam na mnoge devojke

zatim samo na jednu ili dve

laka vam noć

drage moje

lepo bi bilo da ste ovde

ali

tada ne bih uživao

u potpunoj tišini

niti bi noć bila tako laka

ne bih vas ni voleo

kao što vas volim sada

dok ne znam gde ste

milovao sam pogledom

bokore nepokreta

i razmišljao kako će biti teško

ujutru ponovo videti sunce

i odjednom mi je strašno nedostajala buka

makar trag nečega glasnog

ali sve je bilo mirno

i znao sam da će ujutru biti teže

nego ikada opet videti sunce

kako se protinje kroz roletne

samo još ovaj put

tačno za 7:00
ozbiljnim glasom
najavljen je smak sveta.

Андрија Стануловић

Реликвија

Поспи ме по себи,
да у свакој пори мога трага имаш.
Ко реликвију ретку уснама ме принеси,
кроз животе вечне мноме да сниваш.

Познаћеш ме по очима сивим,
упретим у вагоне далеке,
што у сутон свој траже престо.
Ветрови кад ме изместе,
ко шљунак кроз прсте кад ти склизнем,
нек те не чуди, јер нисам свој често.

Јер и сам сам ништа.

Само дух што устоличење тражи.

Не криви мене, пљуни на њега,

који увек све упропасти.

Себе самог у рукама носим,

да се дам за људе и не мислим више.

Нека брине она о бремену моме,

највеће тежине поклоних јој најтише.

Не псуј мене.

Псуј њега,

што ми све снове узе.

И што живи како мора,

а мени вечно –сузе.

Андрија Стануловић

Посвета

Док стојиш над хрпом земље,
нек склизне један уздах низ црвене усне.
Кресни цигару и задени је крај узглавља ми новог,
нек буде са посветом, а срце не окрзне.

Сакриј ме под застором несећања,
под осмехом широким
и одважном причом.
Питаће те, док неко нови прсте ломи на твој струку,
јеси ли срећна или плачеш кришом?

Недрхтавих очију, припали једну са посветом
и реци: “Јесам, преболела сам срећно.”

У невидљивости својој, ухватићу редова послатих ми пар
и где срце је било прислонићу длан.

Пссст!

И ја бих тако чарно снио.

Плакао бих да сам од воде сав.

Knežević Željko

Magla

Debele,

guste magle,

od mleka,
zasele na ramena

sume...

Kriju jutro.

Beli je muk,

od vate je

nebo.

Kao pamuk

tiho, radja se

dan.

